

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΑΘΩΝ.

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ
ΕΤΗΣΙΑ

Προπληρωτέα

Διὰ τὸ ἐσωτερικὸν δρ. 12.
Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν » 15.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Παρά τοῖς Κ. Κ. Διδασκάλαις
καὶ τοῖς ἐπιτάταις τῶν Τεχνυ-
δρομείων ἐν τῇ ἡμετέρῃ.

Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς
Κ. Κ. Ἑλλήναις Προξένοις καὶ
τοῖς ἰδιαιτέροις ἐπιτροπικοῖς τοῦ
ἐκδοτοῦ.

Ἐκδίδεται τετράκις τοῦ
μηνός.

Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγινώσκοντές εἰσι σπουδαῖοι.
(ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ).

Ἐὰν ᾖς φιλομαθής, ἔση καὶ πολυμαθής. (ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ).

Ἀθήνησι, τῇ 25 Φεβρουαρίου 1856.

Συντάσσεται ὑπὸ Δ. Πανταζῆ
καὶ ἐκδίδεται ὁλοκληρῶς αὐτοῦ καὶ
διὰ τοῦ ἰδίου ἐνεργεῖται πάντα
θεωρητικὰ καὶ ἀπορῶσα
Τιμὴ κατὰ χρονοὺς ἀγγέλων
λεπτά 15 ὁ στίχος.

Ὁ Δαίδαλος.

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε ἀριθ. 151).

Λέγεται ἔτι ὅτι ὁ Δαίδαλος ἐδίδαξε τὴν Ἀθηναίαν τὴν τεκτονικὴν (Hygin. Fab. 39). Ἄλλοι θέλουσιν εὐρέτην τοῦ πρίονος τὸν Πέρδικα ἢ Γάλω ἀδελφίδου τοῦ Δαιδάλου. Τοῦ Δαιδάλου ἐπινοήσεις πιστεύεται εἶναι ὁ ἴστος καὶ αἱ κεραταὶ τοῦ Ἰκάρου δὲ τὰ ἴστια (Πλίν. ἀνωτ.) Αἱ εἰς τὴν πλαστικὴν τῷ Δαίδαλῳ ἀποδιδόμεναι βελτιώσεις εἰσὶν ἡ ἀναπέτασις τῶν ὀφθαλμῶν, συμμεμυκῶτων πρότερον ποιουμένων, καὶ ἡ διάστασις τῶν σκελῶν, ἅπερ πρότερον ἦσαν σύμφοδα ἢ συμβεβηκότα. Ὅθεν τὰ τοῦ Δαιδάλου ἀγάλματα ὠνομάσθησαν διαβεβηκότα· ἔτι δὲ ἡ ἔκτασις τῶν χειρῶν, ἃς τέως ἐποίουν καθειμένους καὶ ταῖς πλευραῖς κεκολλημένας. Ἐνεκα τῶν βελτιώσεων τούτων λέγουσιν οἱ παλαιοὶ ὅτι τὰ ἀγάλματα τοῦ Δαιδάλου διεκρίνοντο τῶν ἄλλων διὰ τὴν ἔκφρασιν τῆς ζωῆς καὶ τὸ ἔνθεον αὐτῶν (Παυσ. Β 4. 5, Πλάτων πολλαχοῦ ἰδίως δὲ ἐν Μέν. 97, Ἀριστοτέλ. Πολιτ. Α. 4) Ἐν τοῖς παραθεταῖς χωρίοις ὁ μὲν Πλάτων λέγει, ὅτι τὰ ἀγάλματα τοῦ Δαιδάλου « ἔσαν μὴ δεδεμένα ᾗ, ἀποδιδράσκει καὶ δραπετεύει, εἰν δὲ δεδεμένα, παραμένει. » Ὁ δ' Ἀριστοτέλης αἰνιττεται τὸ αὐτὸ συντομώτερον· φαίνεται ὅμως ὅτι ἀμφοτέροι, ἐνόουν ταῦτα λέγοντες, τὰ αὐτόματα, ἅπερ δαιδαλικά ζῶα ἢ ἀγάλματα ἐλέγοντο. Ὁ Ἀριστοτέλης μνημονεύει ζῶον τῆς Ἀφροδίτης, ὡς ἔργον Δαιδάλου, ὅπερ ἐκινεῖτο δι' ἀργύρου χυτοῦ (ὑδραργύρου) ἐντὸς αὐτοῦ ἐμβεβημένου (Ἀριστοτέλ. π. Ψυχ. Α. 3 9). Τὸ δύσκολον τοῦ Πλάτωνος χωρίον (Ἰππ. Μείζ. Γ. 281) « ὡσπερ καὶ τὸν Δαίδαλον φασὶν οἱ ἀνδρῶν τοιοῦτοι, νῦν εἰ γενόμενος τοιοῦτ' ἐργάζοιτο οἷα τῶν ἀφ' ὧν τοῦνομα ἔσχε, καταγέλαστον ἂν εἶναι » ἐξηγεῖται ὀρθῶς ὑπὸ τοῦ Θεοφίλου, ὅτι ἐλέχθη καταπαθεσὶν μόνον, οὐχὶ δὲ πρὸς καταφρόνησιν τοῦ Δαιδάλου, ἀλλὰ πρὸς ἔπαινον τῶν συγχρόνων τῷ Πλάτωνι τεχνιτῶν. Τοῦ Δαιδάλου τὰ ἀγάλματα ἦσαν ἐκ ξύλου (ζῶα) ἢ μόνη ἀξία λόγου ἐξαιρέσις ἐστὶν ἡ ἐν τῷ ἔξῃς τοῦ Παυσανίου (Θ. 4^ο 2) χωρίῳ « παρα τούτοις δὲ [Κνωσσίους] καὶ ὁ τῆς Ἀριάδνης χορὸς, οὗ καὶ Ὀμηρὸς ἐν Ἰλιάδι μνήμην ἐποίησατο, ἐπειρασμένος ἐστὶν ἐπὶ λευκοῦ λίθου » (παραβλ. Ζ. 4. 5). Τὸ αἰνιττόμενον ὧδε χωρίον τοῦ Ὀμήρου ἐστὶν ἐν τῇ περιγραφῇ τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλεύου (Ἰλ. Σ 593—593).

Ἐν δὲ χρόνῳ ποίειλλε πρὸς κλυτὰς Ἀμφιγυαίαις,
τῷ Κελῶν οἶδ' ἐν Κνωσσίῳ εὐρείῃ
Δαίδαλος, ἤσκησεν καλλιπλοκάμῳ ἰριάνῃ.

Ἡ μνήμη ἐνταῦθα συμπλέγματος χορευτῶν ὡς ἔργον Δαιδάλου — ἡ ὕλη λίθου λευκοῦ — ἢ παραστασις θεοῦ (τοῦ Ἡραίου) ἀπομιμουμένου ἔργον θνητοῦ τεχνίτου — καὶ ἡ μὴ εὐρεσις τοῦ ὀνόματος τοῦ Δαιδάλου οὐδαμῶς ἀλλοχοῦ τοῦ Ὀμήρου, παρεχούσαι πολλὴν ὑπόψιν. Δὲν δυναμέθα νὰ ἐνοήσωμεν ὅτι χορὸς σημαίνει ὧδε ὀρχήσεως εἶδος ἐπινοηθείσης ὑπὸ τοῦ Δαιδάλου, διότι οὐδαμῶς εὐρήται ὁ Δαίδαλος σχετῆν πρὸς ὀρχήσεις ἔχων, ἱκανὰ δὲ παραδείγματα εὐναιτὸν νὰ παραθεθῶσιν ἐκ τοῦ Ὀμήρου δεικνύοντα ὅτι τὸ ἄσκειν σημαίνει καὶ κατασκευάζειν, φιλοτεχνεῖν. Ἄν τὸ χωρίον τοῦτο ὑπάρχη γνήσιον καὶ οὐχὶ παρεμβολὴ νεωτέρῃ, ἢ καλλιτέρα ἐξηγήσεις δύναται εἶναι, ὅτι χορὸς σημαίνει ἀπλῶς τοποῦ ἐπιτήδειον εἰς ὀρχήσιν (1) Δὲν φαίνεται ἔτι ἀπίθανον ὅτι τὸ Δαίδαλος κεῖται ἐνταῦθα ὡς ἐπιθετον τοῦ Ἡραίου, δηλοῦν πολυμαθῆνος, οἷος παρὶσταται ὡς τεχνίτης ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου ὁ θεὸς οὗτος, ἐπομένως ὅτι πάντα ἢ περι Δαι-

δάλου μυθολογία ἀνεφύη ἐκ τῆς παρεξηγήσεως αὐτοῦ τούτου τοῦ χωρίου. Ὅπως ποτ' ἂν ᾖ, τὸ σύμπλεγμα ὅπερ εἶδεν ὁ Πανσανίας ἐν Κνωσσίῳ, ἂν τῷ ὄντι ἦν πλαστικὸν ἔργον, ἐφιλοτεχνήθη πάντως τοῦτο ὑπὸ νεωτέρου τινὸς τῆς ἐποχῆς τοῦ Δαιδάλου καλλιτέχου, ἢ τοῦλάχιστον ἀκμάσαντος κατὰ τὸ τέλος αὐτῆς. Ἐκ τῶν μαρτυριῶν τούτων τῶν ἀρχαίων συγγραφέων δύναται τις εὐκόλως ὅπως οὐδὲ νὰ λάβῃ ἰδέαν τῆς ἱστορίας τῆς τέχνης κατὰ τὴν περίοδον ἣν ὁ Δαίδαλος ἐκπροσωπεῖ. Αὐτὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ὡς καὶ ἄλλα αὐτῇ συσχετισμένα, οἷον Εὐπάλαμος κλ. δηλοῦσιν εὐφυῶν ἢ δεξιότητα περὶ τεχνικὰς ἀπεργασίας.

Τ' ἀρχαιότατα τεχνουργήματα, ἅπερ ἀπονέμοντο τοῖς θεοῖς, ὠνομάζοντο δαίδαλα. Μεταβάνοντες ἐκ τῆς μυθολογίας εἰς τὴν ἱστορίαν εὐρίσκωμεν τὴν πλαστικὴν ἀναπτυσσασμένην ἐν τῇ εἰδωλοκρατείᾳ. Τ' ἀρχαιότατα δὲ εἰδῶλα ἦσαν ἀργοὶ λίθοι ἢ ξύλων τεύχη λατρευόμενα ὑπὸ ὄνομα θεοῦ τινος (Παυσ Ζ 22 3). Μετὰ ταῦτα ἐπειρήθησαν νὰ εἰκονίσωσι τὰ προσόντα ἐκάστης θεότητος ἰδίᾳ, ὅθεν κατὰ πρῶτον κατασκευάζον κεφαλῆς ὁμοιώματα, ἔως νὰ δηλώσῃ δι' αὐτῆς καθαρῶς διανοητικὰ προσόντα· ἐντεῦθεν ἐγεννήθησαν αἱ ἐν τοῖς ὀρίοις τιθέμεναι προτομαὶ καὶ ἡ ἐπὶ μακρὸν παραμονὴ τῆς χρήσεως αὐτῶν ἀφοῦ ἡ κατασκευὴ τῶν τοῦ ὄλου σώματος παραστατικῶν ἀγαλμάτων προήλθεν εἰς πλήρη ἐντέλειαν. Ὑπῆρχον θεότητες, ὧν τὰ προσόντα δὲν ἠδύνατο νὰ εἰκονισθῶσι μόνον διὰ προτομῶν καὶ ἐπομένως ἀπρητέτο ἡ τοῦ ὄλου σώματος ἀπεικόνισις. Ἐν ταῖς πρώταις ἀποπειραῖς τῆς τοιοῦτων εἰκόνων παραστάσεως τὸ ξύλον φυτικῶ τῷ λόγῳ προετιμήθη πάσης ἄλλης ὕλης διὰ τὸ εὐκατέργαστον· τὰ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζόμενα ζῶα περιεβάλλοντο ἱμάτια καὶ διεχρώνοντο εὐανθεῖ χρώμασι· τὰ τοιαῦτα λοιπὸν ἔργα ὠνομάζοντο δαίδαλα, ὡς διδάσκει ἡμᾶς ὁ Παυσανίας (Θ. 3 2) προσθέτων ὅτι ἐκαλοῦντο οὕτω καὶ πρὶν ἔτι εἰσθῆ ὁ Δαίδαλος εἰς Ἀθήνας. Τὰς περὶ τούτου λεπτομερείας καὶ ἐτι περὶ τῶν Δαιδαλιῶν θέλομεν διαλάβει τα δέοντα ἄλλοτε.

Περὶ τῶν παροιμιῶν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

(Συνέχεια ἰδ. ἀριθ. 151)

Ὅταν οἶκός τις ἀπόλλυτο πανολεθρία μετεχειρίζοντο τὴν παροιμίαν Πεύκης τρόπον, ἢ ἐκτριβῆναι πεύκης δίκην, ἐπειδὴ ἐδόξεζον ὅτι ἡ πεύκη κοπεῖται δὲν ἀνοδίδει πλέον βλαστούς. Ὅχι ὀλιγώτερον ἀφθονος πηγῆ παροιμιῶν ἦσαν αἱ διάφοροι εἰς τὸ στόμα τοῦ λαοῦ διατηρούμεναι παραδόσεις, ἐκ τῶν ὁποίων πολλὰ ἐκτλησθήσαν ὑπὸ τῶν ποιητῶν, καλλιτεχνῶν καὶ ἱστορικῶν. Θέλομεν παραθεῖναι καὶ ἐκ τούτων ὀλιγα τινὰ παραδείγματα. Οὕτως ἦτο συνήθεια παροιμιώδης νὰ παραβάλωσι τὴν ἀμετρον καὶ ἀτυχῆ ζηλοτυπίαν μὲ τὴν τῆς Λευκῶν ης, περὶ τῆς ὁποίας ἐδιηγοῦντο τὰ ἔξῃς. Κυάνιππος, ὁ ἀνὴρ τῆς Λευκῶν ης ἠγάπα ὑπερβολικῶς τὸ κυνήγιον καὶ ἔτρεχε δι' ὅλης τῆς ἡμέρας εἰς τὰ δάση Ἡ νεόγαμος αὐτοῦ σύζυγος ὑπωπτεύθη μήπως ἡ ἀπουσία του εἶχε ἄλλον τινὰ σκοπὸν. Ἠκολούθησε λοιπὸν ποτὲ ἀπαρτήρητος τὰ ἔχνη τοῦ ἀνδρός τῆς καὶ ἐκρύβη διὰ νὰ παρατηρήσῃ ὑπὸ τινὰ θάμνον. Οἱ κύνες ἰδόντες τὰ κλαδία σειόμενα ἐνόμισαν κεκαυμένον ὑπὸ τὸν θάμνον θήρεμα τι καὶ ὀρμισαντες κατεσπάραξιν τὴν δυστυχῆ Λευκῶν ης. Ὑπὸ τῆς λύπης τοῦ ἐθανάτωσεν ἑαυτὸν καὶ ὁ Κυάνιππος. Ὅσακις πράγμα τι δὲν ἐπετύγχανεν, ὡς ἠλίπιστο κατὰ τὰς γενομένας προπαρασκευὰς, ἦτον ἐν χρήσει ἡ παροιμία. — Ὅχι ἀεὶ ποταμὸς ἀξίνας φέρει, τῆς ὁποίας ἡ ἐξηγήσις εὐρίσκειται εἰς τὸν 14 μῦθον τοῦ Αἰσώπου. Περὶ τίνος καταγινόμενου μὲ πάντα τρῶ-

(1) Ἰδε Χορὸς ἐν τῇ ἔργῳ, τυχῆ ἀριθ. 96, σελ. 261.

πον να περιορίση εις εαυτὸν ἐξαιρέτων φήμην καὶ δόξαν ἔλεγον. Ἐφ' ὧν οὐκ ἔστιν ἔτι. Εἰς Λιβύην ἔζη κατὰ τι μύθευμα ἀνθρωπὸς τις καλοῦμενος Ψάφω, ὅστις ἐστοχάσθη νὰ ἀποκτήσῃ τιμὰς Θεοῦ. Λαβὼν πτηνὰ διάφορα τὰ ἐδίδαξε νὰ προσφέρωσι τὰς λέξεις. Μέγας Θεὸς Ψάφω, καὶ μετὰ ταῦτα τὰ ἀπέλυε εἰς τὰ ὄρη. Οἱ συντοπίται του ἀγνοοῦντες τὸ πρᾶγμα ἐξέλαβον τὰς φωνὰς τῶν πτηνῶν ὡς σημεῖον τῆς θεότητος καὶ ἐπρόσφερον εἰς τὸν Ψάφω θυσίας. Διάφορα ἄλλα τοιοῦτου εἶδους ἱστορήματα διετηρήθησαν διὰ παροιμιῶν, τὰς ὁποίας ὁμοίως συντομίας χάριν παρατρέχομεν.

Μεταξὺ τῶν παροιμιῶν, ὅσαι ἔχουσι τὴν πηγὴν των εἰς ἀληθῆ ἱστορικὰ συμβεβηκότα, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων πολλοὶ εἶναι διδακτικαὶ καὶ καὶ περιέργου, διότι ἐφύλαξαν χαρακτῆρας καὶ ιδιότητας ἀνθρώπων καὶ χωρῶν ὁλοκλήρων, διότι ἀποδεικνύουσι πόσῃ συμφορῇν ἐλάμβανεν ὁ ἑλληνικὸς λαὸς εἰς ἐκεῖνὸν καὶ εἰς ὅλα τοῦ δημοσίου βίου τὰ φαινόμενα, καὶ τελευταῖον διότι αἱ παροιμίαι εἶναι μαρτυρίαι καὶ ἀποδείξεις κατὰ τινὰ τρόπον ἐξελάμβανον καὶ ὑπὸ ποῖαν ὄψιν οἱ σύγχρονοι ἐθεώρουν συμβεβηκότα τινὰ. Ἀπαντῶμεν πολλὰ ὀνόματα ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι διὰ τὸν ἰδιόχρητον αὐτῶν χαρακτῆρα, ἢ διὰ τινων πράξεων των ἔδοσαν γένεσιν εἰς παροιμίας. Ἐπειδὴ ὁμοίως αἱ πλείοτεραι ἐξ αὐτῶν δὲν μᾶλλον εἶναι ἀλλοίως γνωσταί, καὶ μέγας ἀριθμὸς τοιοῦτων παροιμιῶν ἦτο μᾶλλον εἰς τὸν κοινὸν ὄντων παρά εἰς τοὺς συγγραφεῖς ἐν χρήσει, θέλομεν περιορισθῆ χάριν παραδείγματος εἰς μόνον ὀλίγας τινὰς, παρατρέχομεν τὰς ἀναφερομένας εἰς γνωστοὺς καὶ τυπικοὺς τρόπους τινὰ χαρακτῆρας τῶν Θεῶν καὶ ἥρώων. Θέλονται νὰ φανερώσωσι παροιμιῶδες ἄνθρωπον εὐθύην καὶ ἀναίσθητον ἔλεγον. Βοῦθος πεοιοφοῖ τῆς εἰς μνήμην ἀθλήτου τινος ἡλιέου· ἔλεγον δὲ προσέτι ἡλιεοῖ τερσοῖ οὐροῖ βου. Οὗτος κατὰ τινὰς ἦτο Φρύξ. ὤν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ τρωικοῦ πολέμου καὶ τοσοῦτον ἡλιός, ὥστε ἐκάθητο καὶ ἐμέτρα τὰ κύματα τῆς θάλασσης. Περὶ ἀνθρώπου φιλοξένου ἐλέγετο. Ἀείτις ἐν Κούδωνος· οὗτος ὠνομάζετο Κορινθίος τις λίαν φιλοξένος, Βοῦνας δὲ καὶ ἔλεγον ἐπὶ δίκης πολυχροῖου. Οἱ Ἡλείοι καὶ Καλυδῶνιοι διαφερόμενοι πρὸς ἀλλήλους προσελθόντες πρὸς τινὰ Βούναν, ἢ ὡς ἄλλοι γράφουσι, Βουλίαν, ἐκλεξαν αὐτὸν διατηρῆν ὠμότατος νὰ πύσωσι τὰς κατ' ἀλλήλων ἐχθροπραγίας εὖς οὐ ἐκδοθῆ ἢ ἀπόρασις του. Ὁ δαιτητὴς εἶχε φαίνεται λόγους ἀποχρῶντας νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ ἀπόρασις του δὲν ἦτο ἀποκαταστήσει τὴν εἰρήνην, ὅθεν ἀνέβαλε τὴν ἐκδοσιν αὐτῆς ἕως οὐ ἀνέβανεν. Ὅταν τις ἦτο ἀσφαλὴς καὶ πνευματικὸς περὶ τὸς πράγματός, καὶ ἐπὶ τῆς ἡπατᾶτος ἔλεγον ἢ παροιμία. Ἡ Φάνο υθύρα, ἀπὸ φιλαργύρου τινὸς τυφλοῦ, τοῦ ὁποίου τὸς ὕβρας ἦνοιεν ὁ οἰκέτης καὶ τοι φυλακτομένης μετὰ προσοχῆς ὑπὸ τοῦ δεσπότου. Περὶ ἐντέχνων καὶ λεπτῶν ἔργων ἔλεγον εἰς Ἀθήνας, Ἀκείσεως καὶ Ἐλικῶνος ἔργα, ὑπὸ τῶν ὁποίων κατασκευασθῆ ὁ ὠραῖος τῆς πολιᾶδος Ἀθηνᾶς πέλοσ· Ἀκείσεως ἰάτα το ἔλεγετο περὶ ἀσθενοῦς, προβαίνοντος ἐπὶ τὸ χεῖρον, διότι ἰατρὸς τις Ἀκείσεως, τὸν ὁποῖον σκώπει καὶ ὁ Ἀριστοφανῆς, ἦτο γνωστὸς μόνον διὰ τὰς ἰατρικὰς του ἀποτυχίας. Ὅχι μικρότερος εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν παροιμιῶν, αἱ ὁποῖαι ἐληφθησαν ἀπὸ ἰδιότητος τόπων ἐθνῶν καὶ πόλεων. Τὸ ἀττικὸν βλεπὸς ἦτο παροιμιῶδες περὶ θρασείας καὶ ἀναιδοῦς ἀνθρώπου, ὀλίγον ἐντιμὸς διὰ τοὺς Ἀθηναίους ἦτο καὶ ἀλλήλων παροιμία Ἀττικὸς ὑπέχει τὴν χεῖρα κ' ἀποθνήσκει. Τῆς φιλοχρηματίας, περὶ ἧς ἐντοῦθα ὁ λόγος, μνημονεύει καὶ ὁ Πλάτων εἰς τὸν Γοργίαν, ὡς ἰδιόχρητον τῶν κατοικῶν τῆς Ἀττικῆς χαρακτῆρος, ὅπου καὶ κατηγορεῖ τὸν Περικλῆ ὅτι συνετέλεσε πολλοὺς γένεσιν τῆς κακοηθείας ταύτης διὰ τῶν μισθῶν, τοὺς ὁποίους ἐχορῆγε εἰς τοὺς πτωχοὺς πολίτας διὰ πρότερον ἀριστοῦς δημοσίας ὑπηρεσίας. Διὰ τοῦτο καὶ εἰς τοὺς χαρακτῆρας τοῦ Θεοφράστου, εἰς τοὺς ὁποίους ζωγραφίζεται πρὸ πάντων ὁ ἄττικὸς βίος, ὑπάρχουσι τρεῖς ἔχοντες ὑπόθεσιν τὸ αὐτὸ τοῦτο ἀντικείμενον.

(ἀκολουθεῖ)

Συνέχεια τοῦ άρθρου τῆς Eclectic Review.

Τὰ πολιτικά πλημμυροῦσιν ἐν Ἑλλάδι· αἱ πολιτικαὶ συζητήσεις ἀναρπάζουσι τὴν ψυχὴν τοῦ Ἑλλήνος. . . . Διὰ τοῦτο ἔχουσι πλείστας ἐφημερίδας. Ὁ Κ. Κλύδης ἐρανισάμενος ἐκ τοῦ Θεατοῦ τῆς Ἀνατολῆς (76ρ. 1853) δημοσιεύει τὰ ὄνόματα 31 ἐφημεριδῶν ἐν Ἑλλάδι ἐκδομένων, ὧν δύο ἢ τρεῖς γράφονται γαλλιστί. Καὶ ἄλλα δὲ ἀνεφάνθησαν ἐκτοτε ἕνεκα τοῦ ἐρεθισμοῦ ὃν ἐπήγειρεν ἡ παρῶσα κατάστασις τῶν τῆς Ἀνατολῆς πραγμάτων.

Δημοσιεύονται ἔτι καὶ διάφορα περιοδικά. Περὶ τῶν Ἀθηνῶν ὁ Κ. Κλύδης ὁμοίως ὡς ἐξῆς (σελ. 83). Αἱ Ἀθῆναι μὲν τοῖς εἰσὶν ἢ πρωτεύουσα οὐ μόνον τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλλήνων, ὡς σαφῶς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἐκπληκτικῆς ἀναπτύξεως τοῦ περιοδικοῦ αὐτῶν τύπου. Ἔχουσι αἱ Ἀθῆναι πληθυσμὸν μόλις ὑπερβαίνοντα τὰς 30,000, κέκτηνται περὶ τὰς 20 ἐφημερίδας, ὧν τέσσαρες δημοσιεύονται δις καὶ αἱ λοιπαὶ ἅπασι τῆς ἑβδομάδος, παρεκτός ἑπτὰ μηνιαίων ἢ δεκαπενθημέρων Περιοδικῶν Φιλολογικῶν τε καὶ Ἐπιστημονικῶν. Ἐν τῶν δις τοῦ μηνὸς ἐκδομένων τούτων περιοδικῶν ἐθέσμεν ἐν κεφαλῇ τοῦ άρθρου τούτου, καὶ διότι ἐξ αὐτοῦ ὠρμήθημεν εἰς τὰς παρατηρήσεις ταύτας, καὶ διότι ἀξιὸν ἐστὶ τῆς προσοχῆς τῶν λογίων τῆς Βρετανίας. Οἱ ἐκδόται αὐτοῦ καθηγῆται τοῦ Πανεπιστημίου δὲν εὐρίσκουσι μεγάλην ὑποστήριξιν, διότι, ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν, τῶν εἰς ἀναγνώσεις ὄσχιλονμένων ἐν Ἑλλάδι μὴ ὄντων πολυπληθῶν, δὲν εὐρίσκουσι τὰ τοιοῦτα τὴν δέουσαν ὑποστήριξιν· ἀλλ' οὗτοι ἀπεφάσισαν νὰ κοπιᾶζουσι, διότι τὰ ἔργα αὐτῶν εἰσιν ὠφέλιμα τῇ Πατρίδι αὐτῶν, καὶ βεβαίωτα τοιοῦτά εἰσι. Ἡ ἰανδῶρα δεῖκνυσι τί δύνανται οἱ Ἕλληνες νὰ πράξουσι. Δὲν γνωρίζομεν πῶς ἄλλως δύνανται λόγιος, (ἑλληνιστής), ἐπιθυμῶν νὰ βελτιώσῃ ἑαυτὸν καὶ νὰ βοηθήσῃ ἔθνος προσφιλεῖς αὐτῷ εἰ μὴ, διὰ δαπάνης ἐτησίας μιᾶς λίρας, λαμβάνων τὴν Πανδῶραν βιβλιοθήκην οἱ λόγοι (ἑλληνισταὶ) ἡμῶν δὲν θέλουσιν ὀλίγον ὠφέλησθαι οὕτω ποιοῦντες. Οἱ Ἕλληνες ἤδη ἀσχολοῦνται εἰς ἐρεῖνας, περιεζωσμένοι φιλολογικῆν πανοπλίαν ἐκπορεύονται εἰς ἀπορίασιν τῶν ἰδίων ἄγρῶν ἐμψυχούμενοι ὑπὸ τε φιλομαθείας καὶ φιλοπατρίας. Το ἀποτέλεσμα ταχέως θέλει γίνεαι ἐπιειθεῖον. Εἶδομεν θαυμασίαν μονογραφίαν ὑπὸ τοῦ Βίμβρα [ἀνάγκη. Παπαδοπούλου] περὶ τοῦ μνημείου τοῦ Λυσιππάτου (1). Ἐν δὲ τῷ πρό ὀρθαλμῶν ἡμῶν φυλλαδίῳ τῆς Πανδῶρας, λόγιος τις Ἕλληνας (2) δημοσιεύει περιγραφὴν δακτυλιοθήκων καὶ νομισμάτων, ἀπερ συνέλεξεν, ὧν τινὰ εἰσι ἰκανῶς οὐδοῦται· καὶ 12 αὐτῶν, λίαν περιέργου, ἀπεικονίζονται. Παρεκτος τούτων ἔχουσι καὶ ἀρχαιολογικὰς περιγραφάς, εἰς ὧν τὸ σταθίον πολλὰ δύνανται οἱ Ἕλληνες εἶτι νὰ κατορθώσωσι.

Ἄρθρα τῆς καθόλου φιλολογίας δὲν δημοσιεύονται ὅσα εἶδει. Πᾶς ἀριθμὸς περιέχει μέρος μυθιστορηματικῶν, παντοῦτε σχεδὸν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ μνημονευμένου. Πολλὰ εἰς ἐπιζητήσιμον διηγήματα πρωτότυπα καὶ ἐγγύωια, ἐπειδὴ πολὺ ἤθελον ἐνδιαφέρει ἡμᾶς νὰ ἴδωμεν γνησίας εἰκόνας τοῦ κατ' οἶκον ἑλληνικοῦ βίου, γεγραμμένας ὑπ' αὐτῶν τῶν Ἑλλήνων, ἀλλ' ἀπετύχουμεν. Ἡπορησαμεν εἰς τοῦτο, διότι ἀνεγνωσάμεν ποτε ἀξιολύμαστον ἱστορῆμα, ἔργον τῆς γραφίδος τοῦ καθηγῆτοῦ Κ. Παγκαθῆ, ἐνὸς τῶν συντακτῶν τῆς Πανδῶρας, ἀπολαύοντος ἐπαξίως μεγίστη ὑπόληψιν ὡς ποιητοῦ. Ἐνταῦθα ἀνοίγεται ὠραῖον στάδιον εἰς τὰς Ἑλληνίδας. Ὑπάρχουσι πολλοὶ αὐτῶν, ὡς δὲν ἀμφιβάλλομεν, δυνάμενοι νὰ παρέχωσι σκηνὰς καὶ χαρακτῆρας ἐνδιαφέροντας καὶ τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς ξένους. Το πεδίον μένει ἐπὶ ἀγεώργητον. Οἱ Σούτσοι καὶ τοῖς μικρὰν μόνον γυναικῶν ἀροτριάζοντες, παρήγαγον ὁμοίως ζωηρὰ μυθιστορηματά.

Ἐν ἄλλαις προσπάθειαις εἰς δημιουργίαν τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας ἢ ὑστάσις ποιητικοῦ ἀγῶνος ὑπὸ τοῦ ἐυεργετικοῦ Κ. Ράλλη ἐστὶν ἀξία ἰδίας προσοχῆς. Κατ' ἔτος οἱ λογάδες τῶν Ἀθηνῶν, δέσποιναι καὶ εὐδόκιμοι ἄνδρες πορεύονται εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῶν καθηγῆτων τις ἀπαγγέλλει λόγον ἐπικρίνων τὰ σταλέντα εἰς διαγωνισμὸν ποιήματα, τὸ δὲ νικηρότερον τούτων ἀνακηρύττεται ἐν μέσῳ εὐφημιῶν. Οἱ λόγοι οὗτοι δημοσιεύονται ἐν τῇ Πανδῶρα. Ὁ ἐν τῷ συγγράμματι τούτῳ λόγος τοιοῦτος τοῦ Κ. Παγκαθῆ ἐστὶν ἀξιολύμαστος, πλήρης σοφῆς κριτικῆς ἐρεύνης, ἐνιαχοῦ ὁμοίως, ἡδυνάμεθα νὰ εἰπωμεν, ἐπὶ τὸ ἀσπληρότερον ῥέπων· ἀλλ' ἔτι ὡς ὑπάρχει εὐλόγος τούτου αἰτία.

Τῆν τοιαύτην ἐμψύχωσιν τῆς πειρώσεως ἤθελον ἔτις νομίσαι οἱ ἡμέτεροι οὐχὶ τόσον ἀποτελεσματικῆν. Οἱ ἡμέτεροι εἰς ἀγῶνα προβαλλομένων ποιημάτων συγγραφῆς δὲν θέλουσιν τὸν κόσμον πολλῶν ὡς ποιηταί, ἐν Ἑλλάδι ὁμοίως ἀναντιβρίτως ἐπιτυγχάνουσιν. Ἡ περὶ τὴν ποίησιν ἀναγεννωμένη εὐαισθησία ἐστὶ λίαν εὐθῆλος· κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο (1855) ἐστάλησαν εἰς τὸν διαγωνισμὸν τινὰ ὄντως καλὰ ποιήματα. Τὸ βραβεῖον ἐδόθη εἰς τὸν

(1) Σ. Σ. Τὴν ὄντως θαυμασίαν μονογραφίαν ταύτην συνέγραψεν ὁ πεπαιδευμένος Κ. Γ. Παπαδόπουλος ἐπιμελητὴς τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Ἐπιπέδου ἐδημοσίευθη σὺν αὐτῇ καὶ λόγος τοῦ μακαρίτου Βίμβρα, ἐξέλεγε δὲ Σούτσοι καὶ ταῦτων ὡς ἔργον τούτου.
(2) Σ. Σ. Ὁ αὐτὸς Κ. Γ. Παπαδόπουλος.

Κ. Ὀρρανίδην, οὗ τὸ ποίημα ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ ἐνώπιον ἡμῶν φυλλαδίῳ τῆς Πανδῶρας τοῦ Ἰουνίου 1855 [ἐνταῦθα ὁ συντάκτης τῆς διατριβῆς ἀναλίσκει μετ' ἐπιτυχίας τὸ βραβεῖον ἐπιτυχίας τοῦ Κ. Ὀρρανίδου Ἄννα καὶ Φλώρος, εἶτα προσεπιφέρει].

Μετὰ χαρᾶς βλέπομεν διὰ τὰς Ἑλλήνας εἰσι καὶ οἱ γυνῶσιν τῆς Ἀγγλικῆς φιλολογίας ἔχοντας. Ἐν τῷ ἐνώπιον ἡμῶν βιβλίῳ βλέπομεν μεταφράσιν τοῦ περὶ Σωκράτους κεφαλαίου τῆς ἱστορίας τοῦ Γρότου. Πολλὰ περὶ τοῦ Βύρωνος ἐκ τοῦ Οὐάσιγκτων Ἰρβίγκ, ἀνεκδοτὰ τινὰ περὶ τοῦ Μίλτωνος καὶ σημειώσεις περὶ τοῦ Καρόλου Δίκενς. Τὸ βιβλιογραφικὸν μέρος τοῦ ἱστορικοῦ ἀγγέλλει τὴν μεταφράσιν (ἢ μετατύπωσιν) τῆς Προόδου τοῦ ἀποδημητοῦ. Ἕλληνας (1) ἐδημοσίευσεν Ἀγγλο-ἑλληνικὸν λεξικόν. Ὁ Κ. Παρμενίδης χορηγεῖ καλὰς μεταφράσεις ἐκ τῶν πελογραφῶν τοῦ Λογγ-Φέλουσιν καὶ τῶν ποιημάτων τοῦ Βράϊαντ. Βλέπομεν μεταφράσιν τοῦ περὶ Σωκράτους κεφαλαίου τῆς ἱστορίας τοῦ Δ. Σμιθ. Καὶ ἐπὶ τέλους εὐρίσκουμεν ἀγγέλιον περὶ τῆς μεταφράσεως τοῦ ἀρχαιολογικοῦ λεξικοῦ τοῦ διδάκτορος Σμιθ. Ὁ μεταφραστὴς Κ. Πανταζῆς, ἐξαίτησάμενος παρὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας συνδρομὴν εἰς τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἐπιχείρησιν, ἔλαβεν εὐνουστάτην ἀπάντησιν, ἐν ᾗ ἡ χρησιμότης τοῦ ἔργου τοῦ διδάκτορος Σμιθ ἐκτιμᾶται πολὺ εὐχρηστότερον ἢ ὅσον ἐκτιμῆσεται μετὰ πολὺν ἔτι χρόνον ὑπὸ τῆς Βρετανικῆς Κυβερνήσεως.

Ταῦτα, πιστεύομεν, εἰσιν ἰκανὰ εἰς ὁπόδειξιν τῆς δραστηριότητος τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος ἡδυνάμεθα νὰ καταδείξωμεν ὅτι αὐτὴ ζωηρότης ἐμφυλογοῦται καὶ ἐν ἄλλοις κλάδοις τῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεως [ἐνταῦθα ποιεῖται λόγον περὶ ἐρομογλυφικῆς καὶ τῆς ἀποστολῆς τῶν εἰς τὴν ἐν Παρισίῳ ἔκθεσιν ἀγαλλματιῶν, λέγων ὅτι ἡ πατρίς τοῦ Φειδίου ἀνέλαβεν αὐτὴν τὴν γλυφίδα, καὶ περιγράφων τὰ ἐρημνὰ ἀγαλλματῖα κατὰ τὴν ἐν τῇ Πανδῶρα περὶ αὐτῶν ἔκθεσιν, εἶτα προσθέτων ὀλίγα περὶ τῆς προσόδου τῆς ναυτιλίας, λέγει] ἢ Ἐπεθεωρήσαμεν τὴν Πανδῶραν μετὰ μεγίστης γνησίου. Ὁρεῖλομεν νὰ γρηγορήσωμεν πᾶσαν δυνατὴν ἐμψύχωσιν τοῖς ὑπὲρ τῆς αὐτῶν πατρίδος ἀγνοούμενοις φιλοπατρίσιν. Ὑπάρχει εἰς κίνδυνον, ἀπ' οὗ ἀνάγκη μετὰ μεγίστης προσοχῆς νὰ προσυλάττωται. Μεταδιδόντες γνῶσεις πρέπει νὰ προσπαθῶσι νὰ διεγείρωσιν ἀληθῆ ἠθικὴν καὶ γνησίαν εὐσέβειαν. Ὁ Προμηθεὺς ἀπαιτᾶται τοὺς ἀνθρώπους τῶν πρώτων αὐτῶν ἀναγκῶν κατέστησε τοὺς θνητοὺς τόσῳ δολομηχάνους καὶ αἰμυλομήτας, ὥστε ἐνόμιζαν ὅτι δύνανται νὰ φηλητεύωσι τοὺς Θεοὺς καὶ τὰς θυσίας αὐτῶν. Ὁ μῦθος οὗτος ἔχει ἀεὶ ὄντων σημασίαν. Ἔστι τῶσθός μὴ ὁ Ἑλληνικὸς χαρακτῆρ μετατρέψῃ τὴν οὐνοῖαν αὐτοῦ εἰς ἰδιότηταν; Ἄς ἔχουσιν οἱ σπουδαῖοι οὗτοι ἄνδρες τὸ θάρρος αὐτῶν εἰς τὸν Θεόν. . . . Ἄς διάγωσιν ἀδαιλιεῖταις ὑπὸ τὸ ὄμμα αὐτοῦ καὶ ἐν τῇ λειτουργίᾳ αὐτοῦ, καὶ οὕτω μόνον! . . . θέλουσιν εὐδοθεῖ καὶ θέλουσιν ἴσαι τὸ ἔθνος αὐτῶν ἀπλευθεροῦμενον τῆς ἀμαθείας καὶ τῆς ἀπορίας, λαμβάνον θέσιν μετὰ τῶν Βασιλευσάντων τῆς Ἑυρώπης ἔθνων καὶ ἐκπληροῦν δεξιῶς καὶ κατὰ πάντα τὴν προωριζομένην αὐτῷ ἀποστολήν.

Ἐκ Σπάρτης τῆ 7 Φεβρουαρίου 1856.

Ἐν τῷ 5 τοῦ Ἰσραήλου, ἡμέραν Κυριακὴν, περὶ τὴν 11 Π. Μ. ἐγένετο ἡ ἐγκαθίστασις τῆς δημοδιδασκαλίας τῶν Κορασίων, τῆς πόλεως ἢ μὲν Κυρία Κορασία, ἢ ἔργον δὲ, διορισθείσας πρὸ μικροῦ, καὶ ἀρχιεῖσαι ἐνταῦθα τὴν 25 οὐ παρελθόντος.

Εἰς τὴν τελευτὴ ταύτην, γνησίου ἐν τῷ σχολείῳ τῶν ἀφένων, ὡς εὐρυχωροτέρας παύσαν ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ὁ Νομάρχης, ὁ Εἰσαγγελεὺς, ὁ Νοταρῆς καὶ ἄλλοι τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, ὁ ἡμέτερος καὶ ὁ Πρόεδρος μετὰ τῶν μελῶν τοῦ δημοτικοῦ Συμβουλίου, καὶ πᾶν τὸ πολιτικὸν ἀφοσιώσαν τῶν φίλων.

Τελεσθέντος τοῦ ἀγασμοῦ, καὶ ψαλόντων διαφόρων ἀσμάτων ὑπὸ τῶν παιδῶν τοῦ δημοτικοῦ σχολείου, ἡ διὰ σχολῆς ἀπὸ γυμνασίου λυγρῶν σύντομον, ἐν ᾗ ἀπ' οὗ ὑπέδειξε τὰ ἀγαθὰ ὅσα ὑπάρχουσι εἰς τὴν κοινωὴν ἢ ἐκπαίδευσιν τοῦ γυναικείου φύλου, καὶ ἐξέθηκεν εὐφροσύνη πρὸς τὸν σκοπὸν οὗτον προσπαθείας τῆς Κυβερνήσεως, ἰδίως δὲ τὴν προστασίαν, ἢν αἱ Α. Α. Μ. ἐπιδαφύσευσιν εἰς τὸ κατὰ στήμα τῆς ἐκπαιδευτικῆς ἐπιείκειας, ὅπου μορφοῦνται αἱ δημοδιδασκαλίσαι, ἐσμπέριαν τὸν λόγον τῆς, ἐπὶ αὐτῇ τὴν συνδρομὴν τῶν πολιτῶν, μετὰ τῶν ὁποίων ἀντιμετρεῖται ἡ ἰδία συγγένεις τῆς

(1) Σ. Σ. Ἐνόησι τὸν ἐν Σφῆρα φιλόστονον Κ. Γ. Παπαδόπουλον, οὗ τὰ πειστήρια προχοῦσιν ὁσημέραι ἀξιολόγα βιβλία.

οικογενείας τῆς, καθὼς καὶ τῶν διακτικῶν τε καὶ δημοτικῶν ἀρχῶν. Πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ μεγάλου σκοποῦ, ἐν πρέβετο ἡ κοινότης τῆς Σπάρτης, συστάσασα τῇ συνδρομῇ τῆς Κυβερνήσεως σχολείον Κορασίων ἐν τῇ περιουσίᾳ ταύτῃ πόλει.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ λόγου, τὸν ὁποῖον ἐπεσφράγισαν ὤντο ἀνευφροσύνης ὑπὲρ τῶν Α. Α. Μ. ὁ Πρόεδρος τοῦ δημοτ. Συμβουλίου, Κύριος Πίλιας Κορασίτης, προσεφώνησεν οὕτω πῶς τὴν δημοδιδασκαλίαν.

«Κυρία! ἡ πολυπληθὴς ὁμήγυρις, ἡ κατὰ τὴν δημοτελεθῆ ταύτην ἡμέραν τῆς ἐγκαθιδρύσεως πορισταμένη, μαρτυρεῖ πόσον ὁ εὐγενὴς τῆς Σπάρτης λαὸς τιμᾷ τὴν παιδείαν. Ἐκκλησίετε νὰ διδάξτε ἐν χάριτι, ἔνθα ἡ ἀρετὴ ἐθεωρεῖτο ὡς τὸ μέγιστον τῶν γυναικῶν κόσμων, καὶ ἐνθα αἱ μητέρες ἐνεστάλαζον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν τέκνων τὸν πρὸς τὴν πατρίδα ἔρωτα καὶ τὴν εἰς τοὺς νόμους ὑπακοήν. Πιστεύομεν ὅτι θέλατε δικαιοσύνη καὶ τῆς Βασιλικῆς Κυβερνήσεως τὴν ἐκλογὴν, καὶ ἡμῶν τὰς προσδοκίας. Ἀλλὰ Κυρία, τὸ εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν κορασίων συμπερόν ἡμῶν δὲν εἶναι ἀπλοῦν τὸ πᾶν· δημοδιδασκαλίσεως εἰς τοῦτο προτιθεῖται καὶ τὸ τῆς πολιτείας, ἀπ' οὗ ἐκ τοῦ αὐτοῦ Νομοῦ κατὰγεσθε, εἰς ὃν θέλατε διδάξῃ. Ἐκ τῆς τοῦ Νομοῦ πρωτοενοῦσας θέλει διακαιοσύνη καὶ τῆς Βασιλικῆς Κυβερνήσεως τὴν ἐκλογὴν, καὶ ἡμῶν τὰς προσδοκίας. Ἀλλὰ Κυρία, τὸ εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν κορασίων συμπερόν ἡμῶν δὲν εἶναι ἀπλοῦν τὸ πᾶν· δημοδιδασκαλίσεως εἰς τοῦτο προτιθεῖται καὶ τὸ τῆς πολιτείας, ἀπ' οὗ ἐκ τοῦ αὐτοῦ Νομοῦ κατὰγεσθε, εἰς ὃν θέλατε διδάξῃ. Ἐκ τῆς τοῦ Νομοῦ πρωτοενοῦσας θέλει διακαιοσύνη καὶ τῆς Βασιλικῆς Κυβερνήσεως τὴν ἐκλογὴν, καὶ ἡμῶν τὰς προσδοκίας. Ἀλλὰ Κυρία, τὸ εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν κορασίων συμπερόν ἡμῶν δὲν εἶναι ἀπλοῦν τὸ πᾶν· δημοδιδασκαλίσεως εἰς τοῦτο προτιθεῖται καὶ τὸ τῆς πολιτείας, ἀπ' οὗ ἐκ τοῦ αὐτοῦ Νομοῦ κατὰγεσθε, εἰς ὃν θέλατε διδάξῃ. Ἐκ τῆς τοῦ Νομοῦ πρωτοενοῦσας θέλει διακαιοσύνη καὶ τῆς Βασιλικῆς Κυβερνήσεως τὴν ἐκλογὴν, καὶ ἡμῶν τὰς προσδοκίας. Ἀλλὰ Κυρία, τὸ εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν κορασίων συμπερόν ἡμῶν δὲν εἶναι ἀπλοῦν τὸ πᾶν· δημοδιδασκαλίσεως εἰς τοῦτο προτιθεῖται καὶ τὸ τῆς πολιτείας, ἀπ' οὗ ἐκ τοῦ αὐτοῦ Νομοῦ κατὰγεσθε, εἰς ὃν θέλατε διδάξῃ. Ἐκ τῆς τοῦ Νομοῦ πρωτοενοῦσας θέλει διακαιοσύνη καὶ τῆς Βασιλικῆς Κυβερνήσεως τὴν ἐκλογὴν, καὶ ἡμῶν τὰς προσδοκίας. Ἀλλὰ Κυρία, τὸ εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν κορασίων συμπερόν ἡμῶν δὲν εἶναι ἀπλοῦν τὸ πᾶν· δημοδιδασκαλίσεως εἰς τοῦτο προτιθεῖται καὶ τὸ τῆς πολιτείας, ἀπ' οὗ ἐκ τοῦ αὐτοῦ Νομοῦ κατὰγεσθε, εἰς ὃν θέλατε διδάξῃ. Ἐκ τῆς τοῦ Νομοῦ πρωτοενοῦσας θέλει διακαιοσύνη καὶ τῆς Βασιλικῆς Κυβερνήσεως τὴν ἐκλογὴν, καὶ ἡμῶν τὰς προσδοκίας. Ἀλλὰ Κυρία, τὸ εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν κορασίων συμπερόν ἡμῶν δὲν εἶναι ἀπλοῦν τὸ πᾶν· δημοδιδασκαλίσεως εἰς τοῦτο προτιθεῖται καὶ τὸ τῆς πολιτείας, ἀπ' οὗ ἐκ τοῦ αὐτοῦ Νομοῦ κατὰγεσθε, εἰς ὃν θέλατε διδάξῃ. Ἐκ τῆς τοῦ Νομοῦ πρωτοενοῦσας θέλει διακαιοσύνη καὶ τῆς Βασιλικῆς Κυβερνήσεως τὴν ἐκλογὴν, καὶ ἡμῶν τὰς προσδοκίας. Ἀλλὰ Κυρία, τὸ εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν κορασίων συμπερόν ἡμῶν δὲν εἶναι ἀπλοῦν τὸ πᾶν· δημοδιδασκαλίσεως εἰς τοῦτο προτιθεῖται καὶ τὸ τῆς πολιτείας, ἀπ' οὗ ἐκ τοῦ αὐτοῦ Νομοῦ κατὰγεσθε, εἰς ὃν θέλατε διδάξῃ. Ἐκ τῆς τοῦ Νομοῦ πρωτοενοῦσας θέλει διακαιοσύνη καὶ τῆς Βασιλικῆς Κυβερνήσεως τὴν ἐκλογὴν, καὶ ἡμῶν τὰς προσδοκίας. Ἀλλὰ Κυρία, τὸ εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν κορασίων συμπερόν ἡμῶν δὲν εἶναι ἀπλοῦν τὸ πᾶν· δημοδιδασκαλίσεως εἰς τοῦτο προτιθεῖται καὶ τὸ τῆς πολιτείας, ἀπ' οὗ ἐκ τοῦ αὐτοῦ Νομοῦ κατὰγεσθε, εἰς ὃν θέλατε διδάξῃ. Ἐκ τῆς τοῦ Νομοῦ πρωτοενοῦσας θέλει διακαιοσύνη καὶ τῆς Βασιλικῆς Κυβερνήσεως τὴν ἐκλογὴν, καὶ ἡμῶν τὰς προσδοκίας. Ἀλλὰ Κυρία, τὸ εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν κορασίων συμπερόν ἡμῶν δὲν εἶναι ἀπλοῦν τὸ πᾶν· δημοδιδασκαλίσεως εἰς τοῦτο προτιθεῖται καὶ τὸ τῆς πολιτείας, ἀπ' οὗ ἐκ τοῦ αὐτοῦ Νομοῦ κατὰγεσθε, εἰς ὃν θέλατε διδάξῃ. Ἐκ τῆς τοῦ Νομοῦ πρωτοενοῦσας θέλει διακαιοσύνη καὶ τῆς Βασιλικῆς Κυβερνήσεως τὴν ἐκλογὴν, καὶ ἡμῶν τὰς προσδοκίας. Ἀλλὰ Κυρία, τὸ εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν κορασίων συμπερόν ἡμῶν δὲν εἶναι ἀπλοῦν τὸ πᾶν· δημοδιδασκαλίσεως εἰς τοῦτο προτιθεῖται καὶ τὸ τῆς πολιτείας, ἀπ' οὗ ἐκ τοῦ αὐτοῦ Νομο

— Ἐξ εὐλόγων ἀφορμῶν μετετέθησαν ἐναλλάξ οἱ Ἑλληνο- διδάσκαλοι Κ. Κ. Λεόντιος ἐκ Πειραιῶς εἰς Αἴγινα καὶ Δ. Κεντιστὸς ἐξ Αἰγίνης εἰς Πειραιᾶ.

ΒΙΒΛΙΑ.

Πρακτικὴ ἰδηγία, ἧτοι πίνακες ἀριθμητικοὶ δι' ὧν εὐρίσκωμεν εὐκόλως τὸ ἐξαγόμενον τῶν δυσκολωτέρων ἀριθμητικῶν πράξεων, χρησιμεύουσα εἰς τὴν πώλησιν καὶ ἀγορὰν πραγμάτων παντὸς εἶδους μὲ πᾶσαν τιμὴν καὶ μὲ πᾶν νόμισμα.—Παρακολουθοῦσι καὶ οἱ ἐξῆς πίνακες — ἤγουν α. Πίναξ νομισμάτων, β. Πίναξ τροπῆς στατήρων εἰς ὀκάδας καὶ τ' ἀνάπαλιν, γ. Πίναξ τοῦ ἑλληνικοῦ γαλονίου ἰσοδυναμοῦντος μὲ δράμια 1075, καὶ δ. Πίναξ τοῦ ἀγγλικοῦ ἰσοδυναμοῦντος μὲ δράμια 1275 ὑπὸ I. T. ἐν Ἀθήναις ἐκ τῆς τυπογραφίας Ἀνδρέου Κορομηλά. 1856. Πωλεῖται δρ. 1:50 εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦ Κ. Α. Κορομηλά.

Τὸ ἀνωτέρω ἀξιολογώτατον βιβλίον νομιζόμεν χρήσιμον οὐ μόνον εἰς τοὺς πωλοῦντας καὶ ἀγοράζοντας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ δημοτικὰ σχολεῖα, πρὸς γύμνασιν τῶν παιδῶν εἰς τὴν κατὰ νοῦν ἀριθμητικὴν, καὶ ἄλλως χρήσιμον οὖσαν, πρὸ πάντων δὲ ὡς γυμνάζουσαν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τὴν μνήμην τῶν παιδῶν περὶ τούτου θέλομεν ἄλλοτε γράψαι κατ' ἔκτασιν.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 153, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ προσεχοῦς μηνὸς Μαρτίου ἐκδοθησόμενον, ἀρχεῖται τὸ τέταρτον ἔτος τῆς τῶν Φιλομαθῶν ἐφημερίδος. Αἱ βάσεις ἐφ' ὧν θέλει βαίνει ἡ ἐκδοσις αὐτῆς μένουσιν αἱ αὐταὶ κατὰ τὰ περιεχόμενα καὶ τὴν συνδρομὴν σπουδαιότερον δὲ θέλουσι δημοσιεῦσθαι δι' αὐτῆς ἀδεία, ἀρμοδίᾳ, αἱ πράξεις τοῦ τῶν Ἐκκλ. καὶ τῆς δημοσ. ἐκπαιδεύσεως ὑπουργείου, ὡς ἐνδιαφέρουσαι οὐ μόνον τοὺς Κ. Κ. διδασκάλους ἀλλὰ καὶ τὸ κοινὸν καθόλου, ἀσμένως μανθάνον καὶ περὶ πλεί-

στον ποιούμενον ὅτι ὑπὲρ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ἐνεργεῖται. Καὶ κατὰ τὸ φιλολογικὸν μέρος ἡ Ἐφημερίς ἡμῶν ἔσεται κρείττων τοῦ λοιποῦ, εὐαρεστηθέντος τοῦ Κυρίου Ὑπουργοῦ τῆς Παιδ. Ἐκπαιδεύσεως νὰ δανεῖται ἡμῖν χάριν τῆς κοινῆς ὠφελείας διαφόρους ἐγκυκλοπαιδικὰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ, ἅπερ λαμβάνει ἐκ τῆς σοφῆς Εὐρώπης, ἵνα ἐρασιζώμεθα ἐξ αὐτῶν πᾶν ὅ,τι χρήσιμον τοῖς καθ' ἡμᾶς διδασκασί τε καὶ διδασκομένοις. Πᾶσαι αἱ περὶ δημ. παιδείας εἰδήσεις ἐν τῇ Ἐφημερίδι ἡμῶν καταχωρίζονται δὲν θέλουσι στηρίζεσθαι εἰς ἀπλᾶς φήμας, ἀλλὰ ἐπὶ θεβαίων πληροφοριῶν, ἐξ ἀλανθίστου πηγῆς εἰς γνῶσιν ἡμῶν περιεχομένων. (Ὑδὲποτε θέλομεν δημοσιεῦει ἀκούσματα καὶ φήμας χωρὶς νὰ δηλώμεν ὅτι τοιαῦτά εἰσι.

Εἰς τὴν φιλοτιμίαν τοῦ κοινοῦ ἔχομεν πᾶσαν ἐλπίδα ὑποστηρίξεως τοῦ ἔργου ἡμῶν, ἐπὶ τρία ὄλα ἔτη ἀποδείξαντος διὰ πείσης θυσίας, ὅτι οὐδὲν ἄλλο προτιθεται ἢ τὴν κοινὴν ὠφέλειαν, καὶ τοῦτο ἐπιμκρτυρεῖ καὶ τὸ εὐτελές τῆς συνδρομῆς.

Οἱ δι' οἰονδήποτε λόγον μὴ εὐαρεστούμενοι νὰ ὦσι συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀρ. 153 καὶ 154 πρὸς ὀδηγίαν ἡμῶν ὅσοι κρατήσωσι τούτους θεωροῦνται συνδρομηταὶ δι' ὅλον τὸ Δ. ἔτος ἀνεξαιρέτως. Παρακαλοῦνται ἰδίως οἱ φίλοι ἡμῶν, καὶ πρὸ πάντων οἱ οικειότεροι ἡμῖν νὰ ὑποστηρίξωσι τὴν Ἐφημερίδα τῶν Φιλομαθῶν, ἐὰν κρίνωσιν αὐτὴν ἀξίαν τῆς θυσίας τριῶν περίπου λεπτῶν ἀνά πᾶσαν ἡμέραν.

Τοῖς προμηθεύουσι πέντε συνδρομητάς, λαμβάνουσι δὲ τὰς συνδρομὰς αὐτῶν ἐκ προκαταβολῆς καὶ ἀποστέλλουσιν ἡμῖν ταύτας διδεται ἐν φύλλον ὄρωρεάν. Οἱ εἰς οἰονδήποτε ἐποχὴν τοῦ ἔτους ἐγγραφομένοι συνδρομηταὶ ὑποχρεοῦνται αὐτοὶ μὲν εἰς ἀπότισιν τῆς ὄλης ἐτησίως συνδρομῆς, ἡμεῖς δὲ εἰς τὴν ἀποστολὴν πρὸς αὐτοὺς πάντων τῶν τοῦ Δ. ἔτους φύλλων. Εἴη δὲ πᾶσι μὲν αὐτοῖς ὑγεία, καὶ προθυμία, ἡμῖν δὲ καρτερία καὶ ἐκτιμησις τῆς φιλοτιμίας ἐνὸς ἐκάστου.

Ὁ Συντάκτης Δ Π.

ΠΙΝΑΞ

Κατ' ὄλην καὶ κατ' ἀλφάβητον τῶν ἐν τῷ τρίτῳ ἔτει τῆς Ἐφημερίδος τῶν Φιλομαθῶν δημοσιευθέντων οὐσιασθεστέρων ἀρθρῶν (Ἀριθ. 105—152.)

Α'. Φιλολογία, Ἀρχαιολογία καὶ Μυθολογία.	Χορηγία 537	Μαυρωλεῖον 485	Μέτρα ταχύτητος 476
Ἀμολγῶ (Νυκτῶ:) σελ. 428, 432	Ψηφοβητικὴ . . . 501, 507, 513	Μεσόγειος θάλασσα . 533, 541	Παράδοξοι προβιβατισμοὶ . . . 558
Ἀθηναῖοι καὶ ἡ πόλις αὐτῶν 436	Β'. Βιογραφίαι.	Σταυρὸς, σταύρωσις . . . 441	Τρόπος τοῦ ἐξαλείφειν τὰς κη- λίδας τῆς μελάνης ἀπὸ τῶν ὕψισμάτων 591
Ἀνέμων ἀπρίθμησις 514	Ἀἴσιπος 427	Σκιάθος 448	Τρόπος τοῦ καθ' ἑαυτὸν τὸν χάρ- την ἀκουστον 591
Βάρβαρος (ἔτυμολογία τοῦ) . 462	Αἰλιανὸς Κλαύδιος 461	Σιών 573	
Βαίτιλοι 532	Ἀριστοφάνης 478	Τάφος Κωνσταντίνου τοῦ Πα- λαιολόγου 464	
Γυμνάσια 485 (τοῦ 122), 489	Ἀνακρέων 507	Τροάς 597	
Γέφυραι τοῦ Ξέρξου 499	Βάθριος 474	Χάρυβδις . . . 486 (τοῦ 122)	
Δακίδαλοι 605	Γαζῆς Θεόδωρος 423		ΣΤ'. Βιβλιογραφία.
Ἐφορα 443, 447	Γαλιλαῖος 516	Δ'. Φυσικὴ Ἱστορία καὶ πε- ριεργα αὐτῆς.	Αἱ Ἀθῆναι κατὰ τὸν 15, 16, καὶ 17 αἰῶνα ὑπὸ Λαδάρδ . . . 407
Ἐρμαῖ 465	Ἐπιμενίδης 470	Ἀμίαντος 520	Ἀλέξανδρ. Σούρτζας, Οἰκονόμου 568
Ἐπιμεληταὶ Ἀθήνησιν 481	Ἐλλάτιος ὁ Λέσβιος 538	Ἀηλιτῆρια διὰ τὰ βέβη . . . 466	Ἀρχαιολογία Ρουσοπούλου 576
Εὐμενίδης 566	Ἡρόδοτος 431, 433, 439, 443	Ἀήτις σφηκῶν, μελισσῶν, κτλ. 532	Ἀρχαιολ. λεξικόν, Πανταζῆ 576
Θρίαμβοι 515, 519, 525	Ἡσίοδος, 480, 486 (τοῦ 122)	Κόμμι ελαστικόν 487	Γρμματικὴ Σταθοπούλου 522
Θηριομαχία παρὰ Ῥωμαίους 545	Ἰσάκιος 447	Κόμμι τῶν φιλοσόφων 509	Διηγήματα Ῥαγκαβῆ 576, 586
Θεαταὶ παρὰ τῷ ἀρχ. θεάτρῳ 553, [557]	Νεύτων 561	Μύνηες 526	Ἐπιτομὴ Γαλλ. Ἱστορίας 430
Ἰανὸς παρὰ Ῥωμαίους 577	Πίνδαρος 550, 554	Μεταωρολογικά 532	Ἐπιστολαὶ περὶ Ἑλλ. γλώσσης 522
Κελευτταὶ 419	Τειρεσία; ὁ Μάντις . . . 458, 462	Νικιστιανή 471	Ἑλλ. Ἀρχαιοτάτες, Ραγκαβῆ 576
Καθεῖριαι μυστήρια 466	Γ'. Γεωγραφία, Ἔθνογραφία, Στατιστικὴ, Ἱστορία, Ἔθνη, κτλ	Νεοροφάνεια ἐκ ψύχους ἢ ὕδα- τος 558, 562	Ἐγγειρ. Φαρμακολογία; Κωστῆ, 576
Κλειδόνες 503	Αἰγυπτιακὰ καὶ παρὶχ. νεκρῶν 453	Νεοροφάνεια ἐκ τοῦ ἔλ.ο. . . 570	Λεξικὸν Ἀγγλ. Γλώσσης. Πο- λυμέλη 426
Λόγοι τῆς ὑπεροχῆς τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὴν παιδείαν 527, 531	Ἀθηναίων τοπογραφία 491, 493, 502	Περίεργοι φυσικαὶ συλλογαὶ 469, [473]	Περὶ τρεῖς Ἀθηνᾶς, Θ. Βελι- ζέλου, ... 482
Μετακτῶν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σύστημα 542	Ἀνακάλυψις θαλάσσης ἐσωτε- ρικῆς ἐν Ἀφρική 548	Τιβύμαλλος (φύμιος) 490	Περὶ Βελτιώσεως τῆς δημοδ.δ 522
Μονομάχοι 549	Βιβλιοθήκη Παρισίων . . . 466	Υδροβόδια 479, 483	Ῥωσικὴ Ἱστορία, Καρμυσίνου 579
Νόμοι 424	Βουθρὰ θάλασσα 419		Ἐπιτομὴ καθάρης Μαθηματι- κῆς, Γερκελ, ... 467
Νόμοι περὶ σίτου παρὰ Ῥωμ. 563	Ἐλευσίς 473	Ε'. Ποικίλα.	Συντακτικὰ φασβριου 552
Ξενοδοχεῖα παρ' ἀρχαίους . . . 457	Ἐλευσίνιον Ἀθήνησιν 515	Ἀβδῆλ-Καδὲρ 501, 503	Σύνταγμα ἱερῶν Κανόνων . . . 576
Ὀλυμπιάδων ἀριθμοί 427	Ἰρδάκας 581	Ἀπελπισία 570	Τὸ Μέλλον, Π. Στρούμπου 426
Πελαγοὶ καὶ Ἑλλ. ἀλφάβητον 451	Κύβητος 424	Βράχος σειόμενος 430	Τὰ Κυπριακὰ, Δ. Σακελλαρίου, 509
Προσωπεῖον 511	Κιμμέριος Ἰσάπορος 481	Γιγαντιαῖον φύλλον φοίνικος 446	Γουλιανὸν ἐκκλησιαστικόν . . . 592
Ποίησις παρ' Ἑλλήσι 585	Καισάρεια 578	Γλώσσα, θερησκεῖται, κτλ τοῦ κόσμου . . . . . 488 (τοῦ 122)	Ἰπομνημάτια περὶ Δ.μοδιδα- σκαλίου 522
Παρομιαὶ παρ' Ἑλλήσι 593, 601, 610	Δαδὸς Χωματοφάγος 490	Κζάρ (περὶ τῆς λέξεως) . . . 470	Χρησιμομάθεια Γαλλικῆ Κατα- τσούτσα 528
Ῥωμαῖκος Πού; 570	Λύκειον 511	Κώδιονες 578	
Τάνταλος 601	Μελίτη 477		
Ἰποδήματα παρ' ἀρχαίους . 569	Μικῶτις λίμνη 481		
Ἰππικὸν παρὰ Ῥωμαίους 590, 593, [598]			

Τέλος τοῦ τρίτου ἔτους τῆς Ἐφημερίδος τῶν Φιλομαθῶν.